

עצים וקווים

10 ריפואים

בתיה גרוסקר

כפר
כאמנים

עין-גור

מרסל ינקו

הקוו מקורו בכתיבה. להבעה ראשונית של המחשבה הופיעו ההירוגליפים, הקוו הפך להיות גבול פשוט של צורות. חשיבות הקוו ירדה עם התפתחות התרבות.

הקלטיציזם הבליט שוב את חשיבות הקוו. עליונותו של הקוו על פני הצבע הובטחה על ידי המקצב, ההרמוניה, האצילות, והיופי של ביטוי.

עם האימפרסיוניזם נעזב הקוו, כאילו היה הפשטה, שאינה קיימת בטבע.

עם עלייתה של האמנות הלא-פיגורטיבית, המופשטת הכירו בערכו הסטרוקטורלי של הקוו, מעתה ראו בו תמיכה לקונסטרוקציה ויסוד להבעה היוצרת.

היום מדברים בלשונה של הפלסטיקה על סגנון הקוו, ממש כמו במוסיקה ובארכיטקטורה. מקובלת הגישה המייחסת לקוו מקום ראשוני ביצירה. מדברים על קוו יבש, מכני, עליז או דיוניסי, חושי, מוסיקלי וצבעוני, עז וסוער או רגשי, הרמוני וריתמי.

בעושרו של הרישום הפיגורטיבי עולה הקוו שלך, בחיה גרוסברד, הוא דמיוני ואמוציונלי ועל כן אני מעריך אותו.

